

Thriller z mrazivého Grónska

TEMNOTA **POD** LEDOVCEM

Morten Hesseldahl

Temnota pod ledovcem

© 2020 Morten Hesseldahl
First published by Modtryk, Denmark
Published by arrangement with Nordin Agency ApS, Denmark

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michaela Weberová, 2024
Cover © Martin Kopecký, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5054-2 (pdf)

TEMNOTA POD LEDOVCEM

Morten Hesseldahl

přeložila Michaela Weberová

VENDETA

Jensovi a Lise

„The past is never dead. It's not even past.“

William Faulkner

Prolog

Řítí se po zamrzlé hladině jako obří hmyz. Tvář má zakrytou šálou. Černé vlasy jí vlají kolem hlavy jako potrháný praporec. V oparu na druhé straně zátoky matně rozeznává hory pokryté ledovcem. Tam se potřebuje dostat.

Vrtulník přiletí zezadu a vznáší se nad ní jako lovící jestřáb. Uvidí jeho stín, ale nevzhledne.

První dávka zasáhne kapotu sněžného skútru jako šlehnutí bičem a vymrští vozidlo dlouhým skluzem do strany, pak ovšem zvítězí síla přívěsu pokračujícího setrvačností nadále vpřed a všechno se převrátí vzhůru nohama. Skútr sklouzne po ledu ještě pár metrů a nakonec se zastaví.

I vrtulník znehybní, visí ve vzduchu na místě se špičkou skloněnou k zemi. Listy poháněné rotorem se otáčejí a znějí jako namáhavě tepající srdce. Žena zvedne tvář k nebi.

Další salva zasáhne led hned vedle skútru, je dlouhá, prudká a brutální, a vzápětí jako by se kdesi v hlubinách probudil obr. Zdola vystoupá sprška bublin, které se ve chvilce promění v šumícího hada, jenž se zavlní vodou a roztrhá led pod hladinou.

Přesně ve chvíli, kdy sleze ze skútru, pod ní led praskne. Kra, na které stojí, se rozlomí a zvedne se do výše jako obrovská klapka a za zády se jí rozevře černý vodní chřtán.

Klouže dozadu, snaží se něčeho zachytit, ale marně. Sklouzne i se skútre a přívěsem do hlubiny a ledová klapka se zase uzavře. Opět se po ní rozlije voda z roztátého ledu a záhy se vše leskne jako dřív.

Vznáší se mezi tisíci bublinek, cítí tah těžkého vozidla klesajícího jako kámen do bezedné tmy. Oblečení jí překáží v pohybu, a tak ho ze sebe strhne a kopáním se pokouší dostat vzhůru, pryč od té temnoty.

I boty jí tíží, a tak se v mrazivé vodě skrčí a stáhne si je z nohou.

Vnímá skrz led, vodu a rozmazaný černý stín helikoptéry světlo.

Píchá ji v plicích. Brání se nutkání nadechnout se vody. V rukávu větrovky vznášející se vedle ní objeví poslední zbylou vzduchovou kapsu, kopnutím se zvedne k ledu a pohlédne na život nad sebou.

Černý stín zmizí a ona se ze všech sil opře do ledového příkrovu. Urputně do něj buší, přemáhá odpor vody, až jí začne téct krev.

Bublinek ubývá, zmenšují se a mizí.

I. část

1. kapitola

Světlo lemovalo staženou žaluzii jako zlatá nit. Zřejmě je den, ale kdysi dávno by to mohla být i letní noc. Pipaluk zašmátrala u čela postele po hodinkách. Ukazovaly něco před sedmou, ale stále si nebyla jistá, jestli je ráno, nebo večer. Pokud na tom tedy vůbec záleží.

Odkudsi zvenku se ozývalo bušení. Právě to ji jistě vzbudilo.

Měla žízeň. Byla jí zima, třásla se a potila. Tepající bolest hlavy hrozila propuknout naplno. Opět měla tu noční můru. Jízda přes veliké nic. Pád do hlubiny a boj o nadechnutí. Opatrně se nadzvedla na loktech. Spustila nohy z postele a vyklouzla z kysele páchnoucího povlečení. Studená podlaha pod chodidly zapůsobila na její vědomí jako elektřina, takže jí konečně došlo, že neustávající bouchání se ozývá zdola, od vchodových dveří.

Vzala župan, zahalila se do něj a na nejistých nohou se potácela po schodech dolů.

Další zabouchání. Odemkla a otevřela dveře.

Venku stál ramenatý muž v tričku a kožené bundě. Ruku sevřenou v pěst jako v neohrabaném revolučním pozdravu spustil dolů a naklonil se k ní.

„Tak co, Pipo? Jsi v pohodě?“

„Co chceš?“ zeptala se. Mhouřila oči proti světlu.

„Promluvit si s tebou.“

„Ale já s tebou mluvit nechci, Victore. Nechci mluvit s nikým.“

„Bylas chlastat? Táhne to z tebe.“

„Já jsem takhle cítit vždycky.“ Pokusila se dveře zavřít, ale muž je pevně držel.

„Dej mi prosím tě šanci, Pipo.“

„A proč jako?“

„Protože hůř už ti být nemůže, i kdybych ti řekl cokoli.“

„Když jsme spolu mluvili posledně, tak jsi mi prostě práskl telefonem!“

„Jo... no jo...“ Máchl rukama. „Měl jsem fůru práce a to, cos říkala... neznělo zrovna pravděpodobně.“

Přimhouřila oči, chvíli si ho prohlížela a pak otevřela dveře dokořán a ustoupila stranou.

„Tohle je nejspíš nelegální, že jsi za mnou takhle přišel.“

„Hele, klídek,“ opáčil, doklopýtal k oknu obývacího pokoje a roztáhl závěsy, až vzduchem zavířil prach. „Navíc už nejsem tvůj šéf.“

„Co je dneska za den?“ zeptala se a zkřížila ruce na prsou.

„Čtvrtek ráno. První den zbytku tvého života!“

„Ty jsi ale nemožný!“

Otevřel okno a vlhký vzduch k nim přinesl vůni deště a pach výfukových plynů. Zvedla z gauče deku a omotala si ji kolem těla. Za protihlukovou stěnou přehřcelo po výpadovce těžké nákladní auto.

„Co chceš?“ zeptala se.

„Chci si s tebou jen promluvit.“

„No tak teda... mluv!“

Posadil se do měkkého křesla naproti pohovce a sesbíral z konferenčního stolku krabice od pizzy na hromádku.

„Ty si dáváš k pizze vodku?“ zeptal se a postavil prázdnou láhev od alkoholu na zem.

„Spíš obráceně.“

„Neposadíš se?“

Cítila, jak se jí obrací žaludek a jeho obsah v ní stoupá jako tlak v kotli, otočila se a klopýtavě doběhla na toaletu, padla na kolena a zvrátila obsah žaludku do záchodu.

Zvracela tak dlouho, dokud z ní už nic nevycházelo a tělo se jen svíralo bolestivými záškuby.

Když se vrátila do obývacího pokoje, byly všechny záclony roztažené a okna otevřená. Muž jí podal hrnek kávy.

„Rozpustná,“ řekl. „Jinou jsem nenašel.“

„Jinou nemám.“

Vzala si hrnek a klesla na gauč s dekou přehozenou přes ramena.

„Jak to, že je z tebe takováhle troska, Pipo? Myslel jsem, že máš život pod kontrolou. Co nějaký přítel? Copak ty nemáš kluka?“

Schoulila se na gauči a opřela si bradu o skrčená kolena.

„Ne, nemám kluka. Já nemám ani psa.“

2. kapitola

Bíle natřená dřevěná podlaha a postel nahoře u stropu na velickém soklu se skřínkami a poličkami na oblečení. Nic víc si Pipaluk nepřije. Jen tu postel, Olivera a Oliverovo tělo, což není totéž, protože Oliver je sice sám fajn, ale jeho tělo nad ním každopádně jasně vede.

Líbí se jí jeho nedbalý způsob oblékání, ale nejradši je, když na sobě nemá vůbec nic. A může si s ním dělat, co chce, a on s ní naopak zachází tak, jako by si přečetl tajnou knihu popisující, co ji dokáže přivést k největšímu blahu.

„Budeš tu, až se vrátím?“ Říká to se zdrženlivým úsměvem, jako by nečekal pozitivní odpověď.

„Jasně,“ ujistí ho.

„Je to dobrý nápad, takhle míchat práci a volný čas?“ Natáhne se v posteli a políbí ji.

„Co já vím... Mně to přijde prima.“

Nedokáže si představit, že by se toho obličeje mohla někdy nabažit. Těch úst a očí. Té nekonečné výzvy, aby udělala něco nerozumného.

„Mohlas jet taky.“

„Na to už je teď pozdě. Musíme s Mikkelem zajistit chod kanceláře a doladit poslední podrobnosti té výpravy do Peru. Kdy ti to letí?“

„Za dvě hodiny. Měl bych už radši jít.“ Znovu ji políbí a pustí její ruku. „Pak za sebou jenom zabouchni, jo?“

Přikývne, zamává mu do dveří a s rukama za hlavou ulehne zpátky do postele.

Měla by teď být ve Wayfinderu. Normálně tam bývá. První přichází a poslední odchází. Dělá to, co je třeba. Pořád. Udrží se tím v chodu. Nikdy nedělá nic, co nemá smysl. Ani kvůli Oliverovi, a ten je navíc i její šéf.

Prší, přestože by mělo sněžit. Pořád je přesvědčená, že v zimě by prostě mělo sněžit, i když je to už dávno, co tomu tak naposledy opravdu bylo. Nyní se až do února táhne prodloužený podzim. Slizký přikrov vytrvale se snášejícího deště. Bezduchá lepkavá tma.

Sleze z postele a stoupne si k oknu. Lampy ještě svítí, o pět poschodí níž se plazí doprava.

Oblékne se, v zásuvce pod postelí najde Oliverův ručník a strčí ho do igelitového pytlíku. Chvilí stojí ve dveřích a rozhlíží se po bytě. Nepřestává se divit. Oliver ji vpustil do tohoto prostoru a z ní se stal jiný člověk. Přijde jí, že i jinak vypadá. Je krásnější a oči se jí smějí, i když se na sebe zkouší do zrcadla zamračit.

Opatrně za sebou zavře a sejde po schodech.

Kolo je připevněné k zábradlí. Odemkne ho, osuší sedlo, nasedne a rozjede se po chodníku. Vlhký vzduch chutná po železe a výfukových plynech. Na konci ulice drncne přes obrubník na silnici, opře se do pedálů a ujíždí podél stojící kolony aut.

Oblíčejí jí chladí déšť, ale tělo pod pláštěnkou se rozechřívá. Zkrátí si to přes opuštěný park a pokračuje

v opačném směru než ranní proud aut prokousávajících se do centra. Dojede k průlivu a zamženému výhledu na Švédsko.

Prokličkuje mezi bagry a dělníky ve žlutých vestách, kteří rozšiřují zpevněný břeh podél přímořské silnice. Informují o tom veliké cedule lemující staveniště. Zamkne kolo ke kovovému plotu ohrazujícímu malý přístav rekreačních lodí a převrávorá přes balvany sloužící jako ochrana před vlnami v průlivu.

Děšť zesílil, kameny jsou kluzké, ale dobalancuje po nich až tam, co vždycky, svlékne se, schová oblečení pod pláštěnku, chytí se za dva kameny a nechá tělo klesnout do studeného zimního moře.

Voda ji mrazivě sevře a ona se rázem ocitne někde úplně jinde. Na místě, kde hoří oheň v krbu a z horkého čaje stoupá pára. Nechá se hypnotizovat plameny, zatímco moře unáší její tělo hluboko pod hladinou pryč od břehu.

Voda je průhledná, přesto toho ve slabém ranním světle není moc vidět. Pod sebou tuší měkce se vlnící tmavé rostliny.

Vynoří se, nadechne se a znovu se potopí. V myšlenkách se přisune blíž k ohni, napije se čaje, spálí si jím rty, a ještě těsněji se zavine do deky. Pak se znovu vynoří a doplave kraulem zpátky ke břehu. Kvůli chladu se jí špatně dýchá.

Napřáhne ruce, zachytí se vlhkých kamenů a vytáhne se do vlažného deště a vzduchu, který už jí vůbec nepřipadá chladný.

„No to mě podrž, holka! My mysleli, že už je po tobě!“

Vzhledne a uvidí tři chlapíky ve středních letech, v reflexních vestách a s vyděšenými tvářemi, kteří na ni zírají, jako by uviděli ducha.

Vytáhne z pytlíku Oliverův ručník a omotá si ho kolem těla.

„Díky za vaši péči, chlapi! Jsem v pohodě. Měli byste to taky zkusit!“

„B-blázníš?“

Nejbližší z nich ukazuje na horizont a vypadá, jako by tím chtěl něco naznačit. Ostatní přikyvují.

„Je mi skvěle,“ zopakuje žena a omotá si vlasy ručníkem. „Kdyby vám to nevadilo, ráda bych se teď oblékla. A na vás jistě čeká práce, nějaké ty stroje... nebo tak něco.“

3. kapitola

„Znáš The Cure?“ zeptal se Victor.

„Já hudbu neposlouchám.“ Pipaluk si zapnula bezpečnostní pás a zírala předním sklem ven.

„Nikdy?“

„Jeden můj kamarád si pořád pouští jazz, ale mně to nic neříká.“

„Takže tě pro jazz nenadchl?“

„Mě to prostě nezajímá. Jsou to jen... zvuky.“

„Já mám The Cure rád,“ prohlásil Victor, a ještě než auto s pohonem na všechna čtyři kola nastartoval a vyjel z parkoviště, nalistoval v mobilu playlist. „Mám rád The Cure, Clash i Echo & Bunnymen a Dead Kennedys a všechno možný jiný levicově orientovaný svinstvo z osmdesátek.“

„Já myslela, že ty moc velký levičák nejsi.“

„Pracoval jsem v té době v utajení. A nakonec jsem té jejich muzice a věčný párty přišel na chuť. A tomu jejich sexu. Ty krásu! Mohl jsem ty hošany šukat od rána do večera!“

„A fakt tě neodhalili?“

„Všichni vždycky podezírají toho tichého chlapíka v koutě, ale takový já nikdy nebyl. Já to rozjízďel naplno.

Schovával jsem se všem přímo na očích! Na rameni mám doted' vytetováno „Allotria Forever“!

„Allotria? To znamená co?“

„Tak se říkalo jednomu squatu na Korsgade v Nørrebro. Byli jsme tehdy fakt divočáci.“

„Ty taky?“

„Jo. Vyhrabali jsme si tunel a zdrhli. Poldové to tam pak vzali útokem, ale našli jen prázdný dům. To byla naše hvězdná hodina!“

„Počkat, já myslela, že tys patřil k poldům!“

„Však jo, ale akcička to byla stejně parádní. Vyhnali jsme je pak brzo i ze všech dalších baráků. Hezky jsme to od toho svinstva vyčistili!“

„Takže vy – policajti – jste vyklidili všechny obsazené domy? A pak už byl klid?“

Victor řídil auto přes město na dálnici, kde zvýšil rychlost.

„Nebyl. Právě naopak. Z rozjuchaných pouličních squatterů se stala banda zarytých anarchistů, kteří byli rozhodnutí vyvrátit společnost z pantů. Po Allotrii se to všechno hodně zhoršilo a mě pak stáhli. Navíc jsem na to byl už starý. V té době už protichuligánská patrola ztratila svůj šarm a policajti začali být stejně tvrdí jako ti anarchisté.“

„A teď už ti z toho zbyla jenom ta muzika.“

„Poslechni si Joy Division,“ vyzval ji a zvýšil hlasitost.

Chvilí jeli mlčky. Na dálnici nebyl velký provoz a přilehlá pole byla holá a temná. Pipaluk hleděla ven a pak zavrtěla pomalu hlavou, jako by se přestala snažit vymyslet nějaké téma k hovoru.

„Kam mě to vlastně vezeš?“ zeptala se.

„Ke mně domů,“ odpověděl a ztišil hudbu. „Rád bych tě postavil zase na nohy.“

„Prosila jsem se tě snad?“

„Dělám to, protože jsem tvůj kamarád. A pak pro tebe taky mám jeden návrh.“

„Návrh?“

Přikývl.

„Nabízím ti místo šéfové a možnost dát se zase do kupy. Šanci vystřízlivět.“

„Nerozumím.“

„Pipo, byla jsi nejlepší z mých podřízených, co jsem kdy měl...“

„A klidně jsem si zdrhla!“

„Jo, a klidně jsi zdrhla. Taková škoda!“

„V kanclu mě to nudilo.“

„Já vím,“ odpověděl. „Žádné sekání hlav.“

Otočila se a pohlédla na něj svýma hnědýma, téměř černýma očima.

„Tohle mi říkáš jen proto, abys mě přemluvil udělat to, co chceš?“

„Ne, promiň, Pipo. Špatně jsem se vyjádřil. Je fakt, že tvůj odchod vzbudil příšerné pozdvižení, ale to jenom dokládá to, co říkám. Všichni do tebe vkládali obrovské naděje, ale tys klidně odešla dělat průvodkyni turistů. Co to bylo za nápad?“

„Nápad to byl skvělý, tedy až na tu... epizodu, kterou jsi zmínil. Jezdit s turisty do ciziny mě baví. Aspoň ta místa, kam jezdíme my, jsou super.“

„Jenomže s tím je teď konec, ne?“

„Ty to víš?“

„Zjistil jsem to v agentuře. Řekli mi, že jsi skončila.“

„No jo, co mi zbývalo? Vyhodili mě.“

„A co máš v plánu teď?“

Dal blinkr před sjezdem z dálnice a pohlédl na ni.

„Nemám žádné plány. Připadá mi, jako by se svět kolem mě zastavil. Jako by se mi všechny ty dveře, co byly ještě před chvílí otevřené, zabouchly přímo před nosem.“

„Lituješ se?“

„Litovat se?“ Hleděla z okénka, ale neviděla nic. „Ne, to ani náhodou. Jenom se divím. Jsem jediná, koho život nepřestává udivovat?“

4. kapitola

Pipaluk přelétne očima pár otevřených facebookových profilů s fotkami z přeplněných malých místností obložených dřevem, zkontroluje informace o počasí, kde se dozví, že v Nuuku je minus dvanáct stupňů a zářivě modrá obloha, a ve zprávách vidí, že Grónsko je jako vždy vděčné za pozornost královské rodiny, naštvané na povýšenou blahosklonnost dánských politiků a polichocené zájmem ze zahraničí.

Na jedné z fotek stojí *naalakkersuisut siulittaasuat*, hlavní představitel grónské samosprávy, v bílém anoraku a potřásá si rukou s ředitelem jihokorejské telekomunikační firmy. Další titulek hlásá „Elon Musk připravený k dohodě!“, ale z textu nevyplývá, čeho přesně by se měla týkat.

Napadne ji, že Oliver už jistě dorazil na Sumatru. Možná se právě teď radí s místními průvodci, nebo dokonce už vyrazil na trek. Nikdy neměl daleko od myšlenky k činu. To se jí na něm líbilo.

Proklikává se mnoha dalšími profily na facebooku. Postupuje od těch, které zná, pořád dál až k obličejům a událostem, se kterými nemá společného nic. Připadá si tak trochu jako člověk, který zjistí, že je na nesprávném večírku, ale až když v ruce drží uvítací drink.

Z nedaleké výpadovky je slyšet, že večer přšelo. Mokr  silnice znějí jinak než such . Nepř torn  otevř  dalř  stránku, z vne a zrovna se chystá počítač vypnout, ale ruce se zastaví nad klávesnicí.

„Konec dotací! A  si ti burani platí ten svůj chlast sami!“ Text doprovází fotka, kde le i na chodníku spící Gróňan obklopen  prázdnými láhvemi.

Příspěvek obdržel několik set lajků a komentářů se shodn m obsahem. „Už toho bylo dost! Grónsko musí držet hubu a krok! D nov  už mají toho v  n ho f nuk n  po krk! Když to Gr ňan m neumí vysvětlit d nsk  vláda, tak jim to holt budeme muset vysvětlit my!“

Ka d  dalř  komentář sb r  lajky a podporu ostatních.

„Grónsko je na prvním místě ve zneu iv n  d t  a v incestu! Gr ňani jsou absolutn  rekordmani v chlastu! Což jenom dokazuje, že neb t Hanse Egedeho a dalř ch odvážných D n , co horko třísko udělali z Gr ňan  kř st ny a naučili je dodržovat desatero Bo  ch příkázání, tak by už dávno bylo po nich!“

„Když tolik toužíte zbavit se v Grónsku vř ho dánského, tak co kdybychom v m vyhověli a př stali v m poř lat d nsk  státní dotace! To svět fakt neviděl, takhle nevde n  pronárod!“

Klikne na př sluřn  profily, ale skon  téměř pokaždé na facebookov  stránce bez viditelného odesílatele. Vř de se to hem i fotkami v lej c ch se opilých Gr ňan , kter  v d  doprovází stejn  grafika: Dva zkr  en  samopaly, pod nimi Grónsko zahalen  dánskou vlajkou a nápis „*Vraťme moc Dánsku!*“

Její prsty začnou jakoby samy od sebe běhat po klávesnici a už se jí vůbec nechce jít spát. S obtížemi pronikne do dvou uzavřených fór a pomalu projíždí příspěvky. Tady už vedle nich nejsou fotky zpitých Gróňanů. Tady už Gróňané leží na zemi zmrzačení a krvácející a mnozí z nich očividně prosí o život.

Kolem ležících lidí se hemží nohy v pevných vysokých botách a je tam i fotka ženy zkroucené na dlažebních kostkách, na kterou ti kolem čurají.

„Vraťme moc Dánsku!“

Je půl druhé v noci. Ústa má vyprahlá a ruka se jí třese, když zvedne mobil a navolí Victorovo číslo.

5. kapitola

„Spal jsem,“ postěžuje si Victor. „Cos sakra čekala?“

„Že budeš něco dělat. Například mě brát vážně.“

Chystal se jí odpovědět, ale rozmyslel si to, sklonil se s chňapkou na ruce k troubě a vytáhl z ní pekáč s ratatouille.

„Je to bez masa. Doufám, že ti to nevadí.“

„Je z tebe vegetarián?“

„Jo,“ odvětil a položil pekáč na stůl. „Masný průmysl mi už lezl krkem. Průmyslová kuřata namačkaná jedno na druhém, prasata a krávy přivázané celý život na místě. Copak to člověk může jíst s čistým svědomím?“

Pipaluk si přitáhla židli ke stolu a zadívala se na pekáč.

„A to ti maso fakt nechybí?“

„Ne, a už vůbec mi nechybí špatné svědomí.“

„Fakt?“

Sundal si zástěru a posadil se ke stolu v kuchyni.

„Naprosto. Nechybělo mi ani na vteřinu.“

„Já mám maso ráda,“ řekla. „Ale tohle určitě bude fajn změna oproti pizze.“

Nabrala si porci zapečené zeleniny na talíř a chvíli ji po něm postrkovala, než nabrala sousto na vidličku.

„Tak co tomu říkáš?“ zajímal se. „Dá se to jíst?“

„Je to vynikající,“ uznala. „Klidně by k tomu mohla být ještě kotletka, ale jinak je to výborné.“

Jedli mlčky. Victor dopil vodu ze sklenice a dolil si z karafy.

„Měla jsi pravdu,“ ozval se. „Ty útoky na Gróňany probíhají systematicky.“

„Já vím.“

„Nedochází k nim jenom v Kodani, ale po celé zemi.“

„Vždyť jsem ti to říkala.“

„Začal jsem na tom pracovat hned další týden.“

„Kolikrát jsem ti do té doby už volala?“

„To netuším. Přestal jsem to raději počítat a upřímně řečeno jsi byla dost rozrušená.“

„Myslíš hysterická?“

„To se dneska už nesmí používat. Slovo *hysterický* je genderově zabarvené.“

„Cože?“

„Zapomeň na to,“ opáčil. „Ale máš pravdu, vypadalo to, že jsi mimo, a já si říkal, že přeháníš nebo fantazíruješ, a taky jsem měl spoustu jiné práce.“

„Ten Gróňan v Esbjergu zemřel.“

„Četl jsem o tom.“

„Zmlátili ho baseballovou pálkou.“

„Policie se nejdřív domnívala, že jen spadl.“

„A co všechny ty další útoky? V Odense, Aalborgu, Frederikshavnu? Celé měsíce dostávali Gróňani po celém Dánsku nakládačku, a vy jste o tom neměli ani páru!“

„Taky to není tak úplně záležitost pro vojenské zpravodajství.“

„Ale co policie, co zjistila?“

„Mnoho z těch případů je zaprotokolovaných, ale policisti očividně netušili, že k tomu dochází po celé zemi.“

„Bylo to organizované.“

„Jo, to bylo vidět na těch internetových stránkách, které jsi našla.“

„*Vraťme moc Dánsku!*“

„Jo, tohleto svinstvo a spousta dalšího, co kolovalo na sociálních sítích. Kvůli tomu se z toho najednou stal případ pro zpravodajce, a ne jenom pro místního poldu.“

„Já ti to říkala. Vypadalo to fakt divně!“

„Hodně těch příspěvků pocházelo ze zahraničí. Například z Rumunska. Tamní blogeři si najednou vzali Grónsko na paškál.“

„Rumunsko?“

„Nasadili jsme na to náš digitální tým, aby to proklepli.“

„Hoši z druhého patra?“

„Jo, všichni ti bledí mladíci s kokakolou. Taky jsi s nimi nějakou dobu spolupracovala.“

„Sebastian a spol. Nevypadali zrovna jako tajní agenti,“ poznamenala.

„Aby ses nemýlila. Tohle jsou Jamesové Bondové naší doby. Stačilo jim jediné dopoledne, aby zjistili, že celý ten hnus pochází z Číny. Tam ho uvedli do pohybu, nechali to protéct přes Rumunsko a pak těmi špinavými splašky zaplavili Dánsko.“

„Ale ty Grónany rozhodně nezmlátili Číňani. To je každopádně jisté.“

„Jenomže tady něco probudili. Hnusně slizkého. Nabudili ty nejextrémnější bouchače a ultrapravicové magory a přesvědčili je, že zmlátit Gróňana je teď nejvíc cool!“

6. kapitola

Už třetí večer sedí u počítače. Třetí večer prochází sáhodlouhé sloupce komentářů. Když se pokouší jejich autory vystopovat, rozplynou se většinou jako dým. Už třetí večer se jí zdvihá žaludek nad sériemi fotek a vychloubáním na uzavřených fórech, jejichž členové tam oslavují vítězství a domlouvají si další akce.

„Dneska večer. Christianshavns Torv. To bude naše Kosovo pole!“

„Haha! Ty tak kecáš!“

„Nekecám, akorát že tentokrát to naopak pořádně nandáme my jim!“

„Jasně, kámo! Vezmeme si moc zpátky!“

„Nože?“

„To je na vás, ale jestli vás seberou, tak vám to pořádně spočítaj!“

„Fajn, nože ne.“

„S nožema počkejte. Dokud to jde bez nožů, tak je nechte doma.“

„Ale já mám suprovej motýlek, už se nemůže dočkat, kdy roztáhne křídylka a proletí se!“

„Na nože je čas. Na fotbal si je taky neberem!“

„Já teda jo! Vždycky! Jenom ho nevytahuju.“

„Jak jsem říkal: Je to na vás. Takže zítra. Sejdeme se na Amagerbrogade, tam, co vždycky, a pak se rozdělíme na dvě skupiny jako minule.“

Zavolala na Victorovo číslo, ale nevzal to. Ozval se jen záznamník.

„Victore, tady Pipa,“ ohlásí se. „Zítra večer, v sobotu, jdou zase na to. Christianshavns Torv. Zavolej mi, že to máte pod kontrolou. Není to jen můj výmysl. Někdo tam venku jde Gróňanům fakt po krku!“

Přeruší spojení a doufá, že jí zavolá zpátky. Ale nezavolal, a tak si lehne na postel a zírá do stropu. Netuší, jestli usne, nebo jestli celou noc probdí. Stýská se jí po Oliverovi. Taky by mohl zavolat nebo poslat zprávu. Přece snad není úplně bez signálu. Najednou vidí, že už je osm hodin, vstane z postele a najde si Lauritsovo číslo.

Dopoledne jde do kanceláře a sejde se s Mikkelem kvůli cestě do Peru. Pro jednu nemají na programu Cuzco a Posvátné údolí, ale opravdový trek začínající v Huarazu, kam se jede z Limy celý den.

„Je to rodina,“ informuje ji Mikkell a zalistuje v papírech. „Dva našťvaní pubertáci, nevlastní sourozenci, a čerstvě zamilovaní dospělí.“

„Mají zkušenosti z hor?“ zeptá se Pipaluk a usrkává kávu, kterou si cestou sem koupila v nedaleké kavárně.

„No... to je dobrá otázka.“ Mikkell se poškrábe v profesionálně zastřižených vousech. „Tvrdí, že jsou ve skvělé formě.“

„Je to docela dost dní. Šest nebo sedm nocí v Bílých Kordillerách a většinu času ve výškách čtyři až pět tisíc metrů.“

„Hlavně se postarej, aby neuspěchali začátek, a kdyby dostali výškovou nemoc, tak slezte trochu níž, než se jim to zlepší.“

„Jo, jasně,“ přitakala Pipaluk. „A neboj se, dostanu je jak nahoru, tak dolů. Jen chci mít jistotu, že vědí, do čeho jdou.“

„To oni vědí a taky už mají zaplaceno.“

„Kde se setkáme?“

„Myslel jsem, že bys je nabrala po příletu do Limy a odvezla je do Huarazu. Jak je to tam vysoko?“

„Asi tři tisíce metrů. Prvních pár dnů může být dost náročných.“

„Tak je nech odpočinout a lej do nich čaj z koky.“

„Ten jim houby pomůže.“

„Já vím, ale oni to nevědí, a proto to většinou zafunguje.“

„A co vybavení?“

„Většinu věcí mají. Zbytek si půjčíte v Huarazu. Nezapomeň Manuelovi poslat objednávku na jídlo a stany. Většinou všechno s přehledem zařídí.“

„Koně?“

„Myslím, že tam mají jen muly. Ale ty jsou podle Manuela lepší.“

„Muly jsou v pohodě,“ poznamená Pipaluk a cítí, jak ji svědí oči a není jí dobře, jako kdyby na ni vysokohorská nemoc už šla. „A v té oblasti pořád ještě není mobilní pokrytí?“

„Ne. Dostaneš jako vždycky satelitní telefon.“

„A je v Peru stále tak špatná epidemiologická situace?“

Mikkel pokrčí rameny.

„Myj si ruce a nechod' na diskotéku.“

Wayfinder se nachází v přízemí. Ve výloze se kolemjdoucím na obrazovkách promítá video složené z fotek nadšených turistů v exotických destinacích. Na mnoha z nich je i Pipaluk, jak vede lidi po úzkých horských stezkách nebo jak stojí uprostřed rozbouřené řeky a pomáhá turistům dostat se z jednoho břehu na druhý.

Posadí se za stůl a pohlédne na místo naproti. Tam sedává Oliver. Nyní je prázdné a vrší se tam hromádka dopisů, reklam a ručně psaných vzkazů, kdo volal.

Vstane a rychle se tím probírá, jestli tam je něco naléhavého, ale není. Všechno může počkat, až se Oliver vrátí. Za... jak dlouho? Osm dní? Deset? Čtrnáct?

Nahlédne k němu do šuplíku a všimne si, že tam nechal iPad. Až úplně vzadu najde krabičku prášků proti bolestem hlavy, jednu pilulku vydlobne a spláchne ji hltém vychladlé kávy.

Hlava ji však stejně bolí dál. Roztěkaně vyřizuje úkoly, a když se jí někdo z kolegů na něco zeptá, odpovídá nepřítomně. Staví se u ní Mikkel a zeptá se, jestli je jí špatně, ale odpoví, že ne. Victor se jí pořád ještě neozval.

Po práci zajde na kebab a tak dlouho vyvaluje oči na chlapíka za pultem, až si otře ruce do utěrky, stoupne si před ni a vybafne: „Co koukáš?!“

Vrátí se do bytu a jde do koupelny. Dlouho stojí pod ledovou sprchou a vnímá, jak bolest hlavy mizí. Utře se a stoupne si před zrcadlo. Pohled má klidný, necítí žádné známky nervozity. Je v pohodě.

Natáhne si tmavé legíny, vklouzne do tenisek a přetáhne si přes hlavu černou mikinu. Párkrát prudce odtáhne lokty od těla a ujistí se, že ji oblečení neomezuje.

Oblékne si bundu a znovu zahýbá rukama. Bunda je jí volná a sahá jí jen k bokům, takže jí nebrání v pohybu.

Hodiny ukazují 21.00 a za okny blikají ve světle pouličních lamp padající kapky deště jako světlušky.

Natáhne si tenké prstové rukavice, sevře ruce v pěst a vyjde ze dveří. Victor se jí pořád ještě neozval a Laurits taky ne.

Doufá, že alespoň jeden z nich nezklame.

7. kapitola

Skoro celý den seděli v kuchyni a povídali si tak dlouho, až už nebyla schopná se na rozhovor soustředit. Zeptala se, jestli by se tam našlo místo, kde by si mohla lehnout, a on ji odvedl dlouhou chodbou do nové přístavby. Chodba ústila do kuchyně, ze které se dalo jít do dvou pokojů umístěných naproti sobě.

„Ten, kdo tu bydlel předtím, byl myslivec,“ vysvětloval Victor a ukazoval na plechové umyvadlo a dlouhé linky pro porcování zvěřiny.

„A co tu teď zabíjíš a kucháš ty?“

„Když v sobě probudím lovce, tak čistím ryby, jinak to tu prostě jen tak stojí.“

„Je tady dobrá honitba?“

„Vynikající, pokud na to člověk je. Srnci, zajíci, bažanti. Stačí vyjít ze dveří a vystřelit.“

„A ty máš čím?“

„Jak už jsem říkal, já nemám mrtvá zvířata v oblíbě.“

„Tak to pak nechápu, proč sis vybral zrovna tohle místo. Určitě tu poblíž není ani pořádná pizzerie.“

„Je tady hospoda,“ namítl Victor. Ukázal na dvoje dveře. „Vyber si, který z těch pokojů chceš. Z jednoho je výhled na pole. A z druhého na les. Dobrá kamna jsou v obou.“

„Je mi to jedno,“ opáčila Pipaluk. „Chci se jenom vyspat. Poslední dobou jsem měla dost nepravidelný denní režim.“

„A jsi v pohodě bez alkoholu?“

„Jasně. Nejsem přece závislá. Jsem jen nešťastná.“

„A vodka pomáhá?“

„Je to jako dát si na nos kolíček, když to nejvíc smrdí.“

„Tak se dobře vyspi. A dáme tě zas pěkně do formy.“

„Moje forma je výborná.“

„Moc to tak nevypadá.“

„Mýlíš se. Jsem ve vynikající formě. Jenom trochu unavená. Ale jmenuj jakoukoli disciplínu a já tě v ní porazím.“

„Nejdřív se vyspi a pak něco vymyslíme. Jestli za pár hodin nevstaneš, přijdu tě vzbudit.“

Otevřela oči o dvě hodiny později a zírala do tmavého pokoje, který nejdřív nemohla poznat. Vznášela se tam vůně hořícího dřeva a za skleněným průhledem v rohu viděla oheň žhnoucí jako oranžová pěst.

Byla u svého bývalého šéfa z doby, kdy byla přesvědčená, že její budoucnost je v práci pro zpravodajskou službu. Později si to rozmyslela a on to přijal zhruba stejně špatně, jako kdyby ho zradila milenka.

Ozvalo se zaklepání na dveře a ve tmě vytušila, že strčil dovnitř hlavu.

„Jsi vzhůru?“

Jeho hlas zněl opatrně, jako by mluvil ke zranitelnému dítěti.

„Kolik je hodin?“ zeptala se.

„Pět.“

„Spí se tu dobře.“

„Chceš se ještě prospat?“

„Radši bych si měla zase udělat pořádek v tom, kdy je den a kdy noc.“

„Nepůjdeme se projít? Je sice tma a prší, ale pročistí nám to hlavu.“

Posadila se na posteli a rozsvítila lampičku u jejího čela.

„Nebo se můžeme proběhnout.“

„Máš na to? Nevypadáš zrovna v kondici a já jsem momentálně v opravdu dobré formě.“

„Pojďme si zaběhat a vsadíme se, kdo vyhraje.“

„Když myslíš.“ Pokrčil rameny. „O co?“

„Co bude k večeři?“

„Uvažoval jsem o špenátovém quiche. Proč?“

„Neříkal jsi, že je tu poblíž hospoda?“

„Jo. Ale tam mají tak maximálně polévku, kotletu a zmrzlinu.“

„Když vyhraju, dám si jejich denní menu, a když vyhraješ ty, slibuju, že sním ten špenátový quiche a ani neceknu.“

Ze tmy se snášel déšť. Nepršelo hustě, bylo to spíš takové mžení, které se na ně začalo lepit, jakmile vyšli ven.

Běželi od domu kus po polní cestě a pak pokračovali po silnici k moři. Začali ve vysokém tempu, ale v písku jim kroky ztěžkly. Victorův dech zanikl v hukotu vln narážejících na pobřeží, ale Pipaluk cítila, že na něj vyvíjí nátlak.

Běžela těsně za ním, tak blízko, aby nemohl zpomalit, ale zároveň tak, aby nepřevzala vedení. Vždyť to tam neznala.

Vyběhli po cestičce z pláže a běželi několik kilometrů po pusté pobřežní silnici, načež ji přeběhli a vběhli do lesíka.

Její oči už dávno přivykly tmě a Pipaluk našlapovala celkem s jistotou, přestože terén byl nerovný. Po chvíli vyplašili dva jeleny, kteří prudce vyskočili a zmizeli v hustém porostu.

Mávl na ni, ať mu přiběhne k boku.

„Poslyš,“ řekl zadýchaně. „Sama zpátky k domku netrefíš, ale k-když se mě dokážeš po zbytek cesty držet, vítězství je tvoje.“

„Fakt do toho klidně dej všechno, Victore...! Já se nebojím, že bych tu zůstala sama ve tmě.“

Pipaluk se zařadila zpátky za něj a neztrácela s ním kontakt. Nyní už zřetelně slyšela, jak dýchá, rytmicky, kontrolovaně a ztěžka.

Když klikatá cestička najednou začala prudce stoupat, předpokládala, že Victor zpomalí, ale on naopak přidal. Zvýšil rychlost v naději, že ji setřese, ale držela se ho pevně. Celou cestu. Na vrchol kopce a pak zase dolů a dunivými kroky dál po dřevěném můstku přes močál, ze kterého vylétávali vyplašení černí ptáci.

Nakonec vběhli na pevnější úvozovou cestu a v dálce už matně problikávalo světlo. To musí být Victorův dům, pomyslela si. Běželi bez přestávky už skoro tři čtvrtě hodiny.

Přeskočila přes střed cesty, zařadila se vedle něj a postupně si našla vlastní rytmus, který už nebyl řízený tím jeho. Nepozorovaně se dostala lehce před něj a začala zrychlovat. Ne nárazově, ale vytrvale.

Victor se jí zpočátku držel, ale pak jeho dech vypadl z rytmu, nechal ji s polohlasným zaklením běžet a ona pokračovala skrz déšť k domku se žlutým světlem.

Klidně by si celý okruh mohla dát ještě jednou, kdyby na to přišlo.

8. kapitola

Prohlíží si náměstí skrz plexisklo v zadní stěně zastávky. Za zády jí zabrzdí autobus, cestující vystoupí a nastoupí, dveře se zavřou a vůz se zařadí zpátky do večerního provozu.

Ze supermarketu vycházejí poslední zákazníci a řídký proud cestujících směřuje dolů do metra i z podzemí na ulici. Přiběhne veliký pes neurčitelného plemene a štěká na psíka, kterého drží na napjatém vodítku starší paní v nepromokavém klobouku. Rozezlený hafan se otočí a zaběhne zpátky pod plachtu, odkud přišel.

Skupina soch před nákupním střediskem nese jméno „Pocta Grónsku“. Na sloupu stojí lovec vedle kajaku. Na jedné straně má plastiku grónských žen čistících ryby a na druhé ženy vyvrhující tuleně. Pomník národu lovců.

V úkrytu pod plachtou upevněnou ke sloupu sedí potomci tohoto národa. Ti ovšem neloví nic kromě laciného alkoholu a pár hrudek hašiše z nedaleké Christianie.

Hodně jich zná. Během let si navykla sem občas zajít a popovídat si s nimi. Je sice pravda, že jsou často opilí a zfetovaní, ale starají se jeden o druhého a rádi si vyprávějí příběhy o rodinách doma, a když přijde řeč

na lov tuleňů, donekonečna se dokážou trumfovat ve vyprávění o úspěšných loveckých výpravách a užitečných fintách.

To nechutné rčení „ožralý jak Gróňan“, které jazyk zplodil, je opravdu nespravedlivé, vždyť jenom malá část jejich krajanů končí takhle na dně. Gróňané z mladších generací vyrážejí za vzděláním do zahraničí a pak se vracejí domů a přebírají zodpovědnost za Kalaallit Nunaat, zemi Gróňanů.

Kolem pomalu projede taxi a zastaví u obrubníku. Podle rozsvíceného štítku je obsazené, ale nikdo nevystupuje. Navíc jí přijde, že za skly pocákanými deštěm vidí jen řidiče za volantem.

A pak si jich všimne. Zcela se odlišují od ostatních večerních chodců. Neplouží se jako lidé vracející se domů po dlouhém dni v práci. Těla mají nažhavená. Pipaluk cítí na dálku jejich pulzující energii.

Jsou jenom čtyři, ale pak si všimne, že se blíží ještě jedna čtyřčlenná skupinka. Přicházejí každá z jiné strany a směřují přímo ke grónskému pomníku.

Pes si jich všimne také a znovu se rozštěká, ale muži si ho nevšímají, jdou dál a nyní už je patrné, že v rukou drží zbraně. Pipaluk hledá pohledem v okolí ty, o kterých doufala, že přijedou, v duchu zakleje, vyjde z přístřešku a jde mužům naproti.

První rána padne, ještě než k nim dojde. Rána po pořádném náprahu dopadne na hlavu člověka, jehož tělo se rýsuje pod zelenou plachtou. Tělo spadne na zem a Pipaluk vidí, jak to pod plachtou rázem ožívá. Máchání rukama

a nohama a zvuk tříštících se láhví. Tmavý obličej zírá nechápavě na muže před sebou.

Svalnatý mladík se rozpřáhne dřevěnou pálkou, jako by se připravoval odpálit baseballový míček až do pekel.

Pipaluk k němu přiskočí, chytne pálku oběma rukama a strhne ji k sobě, takže mladík ztratí rovnováhu a zavravorá.

„Co to děláš, ty psychopate!?“ zařve na něj, přestože si předtím umiňovala, že si zachová chladnou hlavu.

Když mladíka klepne pálkou do spánku, zhrouť se, jako kdyby zmáčkla tlačítko vypínání.

Ostatní mladíci chvíli stojí jako zkamenělí a pak se na ni vrhnou. Sevře pálku oběma rukama a zatlačí ji prvnímu z nich do oka, pak ji pustí, otočí se kolem své osy a zasáhne dalšího z nich parádním kopem.

Chlap se chytne za nos a mezi prsty mu stříká krev.

Pipaluk zvedne paže, aby odrazila úder ocelové pálky, a rychle se sehne, takže jí další úder prosvítí nad hlavou. Narovná se, vrazí nejbližšímu z nich loket do tváře a pak uskočí, aby získala od útočníků trochu odstup.

Vidí, jak pes se staženým ocasem uhání pryč, zatímco Gróňané vylézají zpod plachty a vstávají. Jsou tak opilí a zfetovaní, že nechápou, co se děje a že by měli utéct.

„*Fucking bitch!*“ zařve jeden z útočníků, který vypadá o trochu starší než ostatní. „*Fucking bitch!* Za tohle zaplatíš!“

Pipaluk vidí, že nemá šanci utéct ani jim uštédřit další rychlé rány. Všech pět mužů se k ní blíží s ostražitostí v očích a v rukou svírají baseballové pálky.

Teď už se rozpršelo. Slyší, jak déšť šumí podél obrubníků, a vnímá, jak auta projíždějící kolem rozstříkují vodu. Na dlaždicích okolo pomníku se už dávají do pohybu i ti tři, které srazila. Muž s přeraženým nosem vrávorá pryč z náměstí s rukama přitisknutýma na obličej jako opilec, kterému se chce zvracet.

Koutkem oka zahlédne přicházejícího muže s deštníkem. Je vysoký a slyší ho, jak si v dešti píská. Nakráčí mezi ni a útočníky a ona si na chvíli pomyslí, jestli teď právě není ten správný okamžik k pokusu o útěk, ale zůstane stát.

Muž se zastaví a pohlédne na pět mladíků a jejich zbraně s jakousi zvědavostí v očích.

„Co je tohle za karnevalový průvod?“ zeptá se hlubokým hlasem, který zní téměř vesele.

„Vypadni!“ vyzve ho nejstarší z útočníků, vykročí k němu a vrazí přímo do jeho pěsti, kterou muž napráhl vpřed, aniž pustil z ruky deštník.

Není to žádná rafinovaná rána, ale je přímá a prudká, takže útočník zavrávorá dozadu a žuchne na dlaždice. Ostatní čtyři na něj hledí, jako by nevěřili vlastním očím. Pak se zadívá na muže pod deštníkem.

Do obličeje mu nevidí, ale nevypadá jako někdo uprostřed rvačky. Spíš jako člověk, který se nemůže dočkat, až nudný řečník konečně domluví.

Mladíci se po sobě podívají.

„Do prdele,“ řekne jeden, otočí se a se skloněnou pálkou odchází, jako kdyby ho poslali do šaten.

Zbylí tři ustupují, shýbají se a sbírají pomlácené přátele. Táhnou je přes náměstí, zatímco tři Gróňané se kryjí

před deštěm plachtou a pozorují jejich odchod. Jednomu z nich teče z čela krev, ale jinak vypadá celkem živě.

Muž s deštníkem pohlédne na Pipaluk.

„Promiň, že jsem se do toho vmísil,“ omlouvá se.

„Odpouštím ti,“ odvětlí Pipaluk a cítí, jak napětí ve sva-
lech povoluje. „Bála jsem se, že nepřijdeš, Lauritsi.“

„Jasně že jsem přišel,“ opáčí muž. „Copak jsem někdy
nepřišel?“

Slyší blížící se sirény.

„Můžu tě svézt?“ nabídne jí a ukáže na taxík.

Drží nad ní deštník, dojdou k autu a nasednou právě
v okamžiku, kdy na náměstí vjíždějí policejní vozy a sa-
nitky s houkajícími sirénami a blikajícími majáčky.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Temnota pod ledovcem***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.